

ses püsti karanud ja selle toleda mõttega wõidelnud, et ehk noormees selle usse saab lahti tegema, mille taga werejõnuline tiiger ootab.

Aga veel palju sagedamini oli ta teda teise usse ees näinud! Ruda oli ta oma rasketes unenägudes haimbaid tiriستانud ja juukseid rebinud, kui noortmest rõõmu pärast wäriseva nägi, kui ussest neiu wälja astus. Ruda oli ta sõda näriwas walus põlenud, kui nägi, kuda noormees sellele neiule vastu tormas, selle filmad järeliwad ja põsed õnne pärast õhetaswad; kui noormees ta ussest wälja tõi, uuesti lingitud elu ja õnne pärast särades; kui ta rahwa rõõmuhäiskamist kuulis ja pidukellade mabe heli ta kõrwu kostis; kui ta preestrid nägi ühes rõõmsate pulmaliistega, kuda see noore paarile ligines ja neid tema filmo all meheks ja naieseks laulatas, ja kui siis noorpaar liisedega külwatud teel areenast rahwa häiskamise saatusel lahkus, kuna tema meeletu kisa keegi tähele ei pannud!

Kas ei oleks sarnasel lool mitte parem, kui noormees lobe sureks ja õndsas taewas tema pääle ootaks?

So siiski, tole tiiger, surmatarjotus, weri!

Printsess oli oma otsuse, mida ta filmapilgul teatanud, alles pila wõitlemise, pikkade uneta ööda järele teinud. Teades, et tema läest seda küstakse, oli ta oma wastuse kindlaks teinud ja, ilma et filmapillugi oleks wiitunud, lätt paremale poole liigutanud.

Küsimise pääle, misjagune neiu otsus oli, ei saa mitte nii tergesti wastata, ja mina ei taha end ta üffi nii targaks pidada, et selle pääle wastuse annaksin; sellepärast panen selle küsimise teile kõigile ette: Kes tuli lahti tehtud ussest wälja — neiu wõi tiiger? Andke mulle selle küsimise pääle lahkesti wastust, auustatud kalendri lugejad!

II.

Peaegu aasta oli sellest saadit mööda läinud, kui ühel päewal songelt maalt miis saaditut tuninga paleesse tulivad. Auuwäart wõõrad saidwad ühe lõrge ametniku ette wiidud, sellele nad auupollikult oma soowi teada andsidwad.

„Kõige ouulifem herra!“ rääkis saatelonna juhatoja, „ühel meie suguwennal on õnn olnud sel tähtsal päewal siin teie auuwäärilises päälinnas wiibida, miss üks noormees, kes julgenud oli oma filmad üles lõrge tuningatüttele poole tõkta, ühte neist lahkest ussest awoma pidi, mis teie auustamise wäart areenas on, ilma et ta teadnud oleks, kas sellest listja tiiger ehk ilus neiu wälja tuleb. Meie suguwend, ouus, aga ara loomuga mees, kes ta päälitwatajate kestel wiibis, on nii suurekse arewusekse sattunud, et ta sel filmapilgul, mil noormees ustele lähenenud, hirmu pärast areenast wälja jooksnud, lameeli selga astunud ja nii ruttu kui wõimalik kodu lihutonud.

„Lugu, mida ta meile kodus jutustas, pani kõik arewusekse, ainult seda lahkestime südamest, et ta loo lõppu ei olnud ära oodanud. Meie lootime nimelt, et warsti selle üle lähemaid sõnumid saame, aga paraku ei tulnud kunigi meie arewusekse päewani kedagi teie auuwäart riigist meie juurde, kes meile asja lõppu oleks teada anda wõinud. Wiimaks waliti saatelond ja anti sellele käsk, hia tulla ja küsida: Kes tuli lahti tehtud ussest wälja, neiu wõi tiiger?“

Kui ametnik auuwäart saaditute soowi oli kuulund, wiis ta nad sisemistesse ruumidesse, kus nad pehmete patjade pääl aset wõtsiwad, ja kus neile kofwi, tubakat ja mitmed muud karastawad linnitust paluti. Siis wõttis ametnik saaditute kõrwal istet ja rääkis:

„Kõige auuwäärilifemad wõõrad! Enne kui teie teie